

Arrest

nr. 116 100 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2012 wordt een einde gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 16 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het verblijf van:

{..}

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 29.02.2012, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat betrokkene teruggekeerd is naar Sierra Leone.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 09.02.2012 met een voorstel ambtshalve schrapping staat.

Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging, noch van een gezinscel tussen beiden.

Aangezien betrokkene zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, kan geen verder onderzoek gevoerd worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grand waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht. Dat verzoeker geenszins werd gehoord.

Dat er immers in casu sprake is van een situatie van overmacht in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker op 16.02.2012 terug naar zijn land van herkomst reisde. Dat echter, ingevolge ernstige ziekte, hij er langer dan voorzien diende verblijven waardoor hij niet naar België kon terugkeren. Pas eind januari 2013 was hij pas fysisch in staat zijn land van herkomst te verlaten richting België.

Dat derhalve verzoeker volledig ter goeder trouw is en derhalve geenszins, zonder voorafgaandelijk onderzoek en zonder voorafgaandelijk verhoor van verzoeker, een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten t.a.v. verzoeker kon worden genomen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt:

“§1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de (ondertussen ex-) echtgenote van verzoekende partij op 8 februari 2012 bij de politie aangifte is gaan doen waarbij zij meedeelde dat zij apart leven en waaruit blijkt dat er geen sprake meer is van een effectieve gezinscel of nog gezamenlijke vestiging. Op 21 februari 2012 meldt zij tevens dat verzoekende partij naar Afrika teruggekeerd is. Op 17 februari 2012 wordt een controle uitgevoerd door de politie waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij teruggekeerd is naar Sierra Leone en niet de intentie heeft naar België terug te keren. Gelet op al deze gegevens is het aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in casu te oordelen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging of een gezinscel. Verzoekende partij betoogt slechts dat er sprake is van overmacht in haren hoofde en dat zij langer dan voorzien in het buitenland heeft verbleven doch de Raad ziet geenszins in hoe dit een ander licht kan werpen op het determinerend motief van de bestreden beslissing. Immers betwist de verzoekende partij niet dat er geen gezamenlijke vestiging of gezinscel meer was met haar (ondertussen ex-) echtgenote. Gelet op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kon de gemachtigde dan ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de verzoekende partij op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

2.6. Bovendien blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de verwerende partij op 23 april 2012 een schrijven heeft gericht aan de verzoekende partij teneinde een socio-economisch onderzoek te kunnen voeren. Evenwel blijkt dat op 14 mei 2012 de dienst burgerzaken van de stad Gent aan de verwerende partij laat weten dat verzoekende partij niet gereageerd heeft op de uitnodiging om dit schrijven in ontvangst te nemen. De Raad wijst erop dat ook op de verzoekende partij de plicht rust om zorgvuldig tewerk te gaan en dat zij de overheid alle inlichtingen moet overmaken opdat de verwerende partij met kennis van zaken kan oordelen. Door na te laten door te geven waar zij kon worden aangetroffen, is verzoekende partij zelf nalatig geweest. Haar eigen nalatigheid kan bezwaarlijk tegen de

verwerende partij gebruikt worden. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij oordeelt dat, gelet op het feit dat verzoekende partij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, geen verder onderzoek kan gevoerd worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit bovenstaande bespreking blijkt ook op voldoende wijze dat er geen sprake kan zijn van een schending van de hoorplicht. De verwerende partij heeft immers niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat zij, nadat bleek dat de verzoekende partij niet heeft gereageerd op de uitnodiging inzake het socio-economisch onderzoek, niet kon overgaan tot een onderzoek van de socio-culturele integratie in het Rijk van de verzoekende partij omwille van het feit dat zij zich niet meer in België bevond. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat niets de verzoekende partij belette zelf contact op te nemen met het bestuur, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten te doen. De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht of de rechten van verdediging dan ook niet aannemelijk.

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §1, 3^e lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Art. artikel 42quater§1,3e lid Vw. stelt het volgende :

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal- economische situatie en met zijn integratie in de Belgische samenleving.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen en deze verzoeker te betekenen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker geenszins door verweerder werd uitgenodigd bewijzen van zijn gezinsleven in België, zijn gezondheidstoestand, zijn sociaal-economische situatie, zijn integratie in de Belgische samenleving,.... neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens verzoeker een bijlage 21 te betekenen, heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen informatie over te maken omtrent zijn situatie in het licht van de toepassing van het art. 42quater§1,3e lid Vw.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1,3e lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en van het evenredigheidsbeginsel."

2.10. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel, en meer specifiek het gestelde onder punt 2.6.

2.11. De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België, waar eveneens zijn drie minderjarige kinderen wonen, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende ‘hecht’ is. In casu betwist verweerder niet dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij en haar partner een verklaring tot wettelijke samenwoning hebben ondertekend en dat verweerder hiervan op de hoogte was.

Er moet op gewezen worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Immers voorziet het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is

in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet en bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998; Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Wordt eveneens in overweging genomen, in het kader van dit onderzoek, het feit dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied van een Staat of, in tegendeel, om de intrekking van een statuut van een verblijfsstatuut in deze Staat (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 38; EHRM, Berrehab v. Nederland, 21 juni 1988, § 29).

2.15. Blijkens de gegevens van het administratief dossier heeft de verzoekende partij haar gezin in februari 2012 verlaten en is zij alleen teruggekeerd naar Sierra Leone. Haar minderjarige kinderen heeft zij op dat ogenblik achtergelaten bij hun stiefmoeder waarna deze minderjarige kinderen onder voogdij werden geplaatst. Verzoekende partij betwist vooreerst niet geen relatie meer te hebben met haar ex-

echtgenote zodat zij zich hierop niet kan steunen om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

2.16. Nadat zij teruggekeerd is naar België – blijkens haar verklaringen pas eind januari 2013 – werd de voogdij over de minderjarige kinderen beëindigd. Evenwel blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat alle kinderen van de verzoekende partij – op één meerderjarige dochter na – geen verblijfsrecht meer hebben in België. Hun beroep tegen de beëindiging van hun verblijfsrecht werd verworpen bij arrest nr. 116 099 van 19 december 2013. De bestreden beslissing heeft aldus niet tot gevolg dat verzoekende partij gescheiden wordt van deze kinderen nu ook deze kinderen niet vermogen op het Belgische grondgebied te verblijven.

2.17. Wat betreft de meerderjarige dochter dient te worden gesteld dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij alle sociale instellingen afloopt om een woning en een inkomen te verkrijgen. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij zou inwonen bij deze meerderjarige dochter en dit dan nog pas sinds haar terugkeer naar België, hetgeen aldus een zeer recente samenwoning betreft en bezwaarlijk kan gezien worden als een (afdoende) element van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 EVRM, is er geen enkel element dat erop wijst dat er enige vorm van afhankelijkheid is tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter. Verzoekende partij brengt ook geen enkel gegeven in die zin aan.

2.19. Verzoekende partij maakt dan ook geen schending van haar gezinsleven aannemelijk.

2.20. Waar verzoekende partij wijst op een schending van haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij sinds februari 2012 België heeft verlaten en pas een jaar later teruggekeerd is. Verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier noch brengt verzoekende partij concrete gegevens aan bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België.

2.21. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.22. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER